

Spørgsmaal, som jeg havde tilladt mig her at fremdrage for Thinget, og som jeg efter mine svage Evner har interesseret mig for, og jeg kan sige, bekræftiget mig endeel med. Jeg blev imidlertid ved denne Dagsorden, formodentlig fordi jeg selv følte varmt for Sagen, ledet hen paa den Tanke, at Thinget muligens ved at vedtage en saadan Dagsorden vilde tvinge den Commission, som er nedsat, til at gaae liberalt frem — jeg vil sige det ligefrem — i Fortolkningen af Næringslovens § 46. (E. C. Larsen: Det lader man sig ikke tvinge til!). Der er Noget, som hedder moralsk Tvang, og den vil man altid være underkastet ligeoverfor en Forsamling som denne; om man end er en nok saa dygtig Commission, vil man altid være underkastet en moralsk Tvang ligeoverfor en saadan Forsamling som denne og ligeoverfor det almene Omdømme. Denne Tvang kan Ingen frigjøre sig for, det siger jeg frit. Jeg havde haabet, at dette vilde virke heldbringende for denne Sag, som jeg interesserer mig for. Efter de Ytringer, der her ere fremkomne idag, kan jeg dog ikke nægte, at jeg har været blind for, at det er gaaet de andre Medlemmer i Thinget anderledes end mig; jeg har overseet deres Stilling til Sagen og ikke betænkt, at jeg ikke kan forlange, at de skulde kunne stemme for denne Dagsorden, saaledes som jeg vil gjøre. Hvorvidt det kan skee i den Hensigt, som jeg kunde ønske, blot for at stille dette Spørgsmaal hen til alvorlig Overveielse for Commissionen, er Noget, hvorom jeg ikke veed, hvorvidt det kan finde Anklang i Forsamlingen. Jeg for mit Vedkommende kan stemme for Dagsordenen; og jeg veed ikke, om andre Medlemmer kunne gjøre det, jeg skal ikke tilraade Nogen det. Med Hensyn til hvad den ærede sidste Taler ytrede, vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at jeg, saaledes som jeg fremsatte mine Tanker iafsted, klart viste, at det ikke var min Mening, at Apothekerhandelen skulde frigives, og allermindst, at den skulde frigives saavidt, at alle Detaillister skulde have Ret til at have alle Slags upræparerede Medicinalvarer til Forhandling i en hvilken som helst Quantitet. Jeg har i min Forespørgsel bedet om — det fremgaer tydeligt af Ordene — at Ministeren vilde unddrage den kongelige Anordnings

Bestemmelse fra at gjælde for alle de Materialisters Vedkommende, som ere Pharmaceuter. Dette var min Begjæring og mit Dulle i denne Sag, men den høitagtede Minister er ikke gaaet ind paa den Tanke, som jeg iafsted har fremhævet. Jeg troede ikke, at der vilde være nogen som helst Fare ved den Maade, hvorpaa jeg har tænkt mig Sagen ordnet, nemlig at unddrage den kongelige Anordnings Bestemmelser fra at gjælde for de Materialister, der ere Pharmaceuter, naar der blev lagt det rette Ansvar paa Vedkommende og opstillet den rette Fortolkning. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Ake Valgfreds (Fenger) paaberaabte sig den forhenværende Justitsministers Autoritet, som havde udstedt den kongelige Anordning og ministerielle Bekjendtgjørelse af 1862, saa skal jeg ikke sige Noget derimod, men det forekommer mig dog, at naar Afgjørelsen lægges i en Ministers Haand, saa maa han dog virkelig være ansvarlig for, at hvad der skeer, er overensstemmende med Loven, og jeg kan ikke skjønne, at denne Minister har fortolket Loven tilfredsstillende, naar jeg seer hen til det Resultat, hvortil han er kommen. De Ord, som Loven indeholder, at det saavel i Stort som Smaat skal være Materialisternes tilladt at forhandle upræparerede Medicinalvarer, og at det kun er visse mindre Dele, der skulde undtages deraf — disse to Udtryk kan jeg ikke forene paa den Maade, som der er antydet i den kongelige Anordning af 1862, og jeg skulde meget beklage, og det skulde meget forundre mig, om ikke den nedsatte Commission kom til at see Sagen fra et andet Synspunkt. Jeg har ved at undersøge Sagen haad en Fornemmelse af, at selv de, der tidligere have været meget ivrige Forsvarere af den kongelige Anordning, nu begynde at trække sig meget tilbage fra en saa streng Forbring som den, denne Anordning opstiller. Jeg skal altsaa stemme for Dagsordenen, men det er en Selvfølge, at jeg ikke tilraader Andre at gjøre det; jeg kan ikke tilraade Nogen det.

Sjovring: Den ærede Forespørger nævnte dog i alt Fald een Ting, som i mine Dine indeholdt en tilstrækkelig Grund til at stemme imod Dagsordenen, hvis det, han nævnte,